

MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI

PUNKT PODAWCZY

16. 09. 2026

Załączniki

Departament Spraw Rodzinnych i Nieletnich

Ministerstwo Sprawiedliwości

Al. Ujazdowskie 11

00-950 Warszawa

PETYCJA

w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu zmiany art. 113 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego polegającej na wykreśleniu ustawowego obowiązku utrzymywania kontaktów i pozostawieniu wyłącznie prawa do nich

Działając na podstawie art. 63 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 2 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz.U. z 2018 r. poz. 870), niniejszym składam petycję o podjęcie inicjatywy legislacyjnej zmierzającej do nowelizacji art. 113 § 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. z 2023 r. poz. 2809 ze zm., dalej: KRO).

Wnoszę o nadanie art. 113 § 1 KRO następującego brzmienia:

„Niezależnie od władzy rodzicielskiej rodzice oraz ich dziecko mają prawo do utrzymywania ze sobą kontaktów, z wyjątkiem przypadków, gdy jest to sprzeczne z najlepiej pojętym interesem oraz dobrem dziecka.”

RPW/388868/2026 P
Data: 2026-09-16

ALL INFORMATION CONTAINED
HEREIN IS UNCLASSIFIED

wiązek ustawowy.

—

procesowych. Potwierdzają to wyniki badania zawarte w raporcie:

[illegible]

1-006 Q:ELZ/V:319

(ponad 57% zarzutów) oraz fizyczna (34%–38.5%).

wskazywały na ryzyko przemocy domowej.

ALCYON

Sprawiedliwości, 2026 r.

Konsekwencją traktowania kontaktu jako obustronnego przymusu są m.in.:

przymusowe kontakty na wczesnym etapie procesu, przed zbadaniem mechanizmów przemocy.

„prywatnej ochrony” zamiast zawieszenia kontaktów rodzicowi stwarzającemu zagrożenie.

Wieloletnia fikcja „tymczasowości”: Skrajne przypadki realizowania kontaktów w obecności kuratora przez ponad 15 lat (aż do pełnoletności dziecka) przy całkowitej ślepotce sądu na traumatyzację małoletniego.

Bezrefleksyjne etykietowanie spraw o kontakty jako „silnie skonfliktowanych” tworzy fałszywą symetrię pomiędzy sprawcą a ofiarą. Uznanie, że rodzice po prostu „nie potrafią się dogadać”, zwalnia organ procesowy z obowiązku ustalenia rzeczywistych kompetencji rodzicielskich i zbadania stosowanej przemocy, co prowadzi do zmuszania dzieci do spotkań z osobami, do których czują uzasadniony lęk.

Obecna praktyka orzecznicza na tle art. 113 KRO narusza fundamentalne akty prawne: Konwencja Stambulska (art. 18, 26, 31) oraz Raport GREVIO: Nakazują obligatoryjne uwzględnianie epizodów przemocy i stawianie bezpieczeństwa dziecka oraz nieprzemocowego rodzica na pierwszym miejscu.

Dyrektywa UE 2024/1385 wymaga przeprowadzenia indywidualnej oceny ryzyka przed podjęciem decyzji o kontaktach.

Konwencja o prawach dziecka (art. 3, 9, 12) oraz Karta Praw Podstawowych UE (art. 24) zapewniają dziecku **prawo** do kontaktów oraz **prawo** do wysłuchania, **wykluczając prawny przymus** i wtórną wiktymizację.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego (sygn. akt SK 3/20) uznał za niekonstytucyjne karanie opiekuna za brak kontaktów wynikający z autonomicznej woli samego dziecka.

Jak trafnie akcentuje raport IWS z 2026 r. – „kontakt z rodzicem nie może być dla dziecka przymusem”. Wprowadzenie w 2009 r. słowa „obowiązek” do art. 113 KRO doprowadziło do usankcjonowania patologii, w której formalistycznie egzekwowane prawo rodzica stawiane jest ponad bezpieczeństwo, zdrowie psychiczne i podmiotowość dziecka.

Wykreślenie ustawowego obowiązku kontaktów i pozostawienie regulacji w oparciu wyłącznie o prawo do kontaktów jest warunkiem koniecznym do przywrócenia podmiotowości małoletnim, wyeliminowania wtórnej wiktymizacji ofiar przemocy oraz wymuszenia na sądownictwie rzetelnego badania zagrożeń przed wydaniem rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, wnoszę o niezwłoczne podjęcie prac legislacyjnych.

Odpowiedź na petycję uprzejmie proszę skierować na

